

Det hænger sammen med, at der er tale om en decentral opgave, men det betyder, at planerne kan være meget forskelligartede, og det gør det vanskeligere at vurdere deres indhold.

Når arbejdsgruppen om informationsindsatsen om de gældende arealreguleringer har afsluttet sit arbejde, så bør det overvejes, om der skal laves nogle retningslinjer for, hvordan kort og redegørelser i planforslagene skal udformes. Hvis det viser sig hensigtsmæssigt med retningslinjer herom, så har jeg hjemmel til at indføre sådanne regler i medfør af planlovens § 3, stk. 1, og det kan altså i givet fald gennemføres uden lovændringer.

Med hensyn til spørgsmålet om erstatning er det sådan, at der efter grundlovens § 73 skal ydes fuldstændig erstatning, når der er tale om ekspropriation. Det bliver derfor altid i forbindelse med indførelse af nye reguleringer nøje overvejet, om der er tale om ekspropriation, eller om der er tale om en generel erstatningsfri regulering af ejendomsretten.

Lovgivningen på plan-, miljø- og naturbeskyttelsesområdet er i fuld overensstemmelse med grundlovens § 73. Jeg ved, at hr. Langkilde bliver så irriteret, hver gang jeg minder ham om, hvem det er, der har lavet de pågældende love, så det skal jeg undlade. Men jeg kan sige til ham, at det er der jo meget nøje blevet redegjort for i redegørelse nr. R 8 af 19. december 1996 om bl.a. erstatningsfri regulering inden for det nævnte område, og det er også til fulde blevet bekræftet i det responsom fra november 1996, som bl.a. Dansk Skovforening m.fl. indhentede fra de juridiske eksperter, professorerne Bent Christensen og Henrik Zahle.

Hvis det er meningen med beslutningsforslaget, at der skal ydes erstatning i videre omfang, end det kræves efter grundlovens § 73, så er der altså tale om en erstatning, der ikke har med ekspropriation at gøre, men hvor man siger, at nu åbner vi låget på statskassen lidt yderligere.

Men beslutningsforslaget indeholder ingen nærmere argumentation for dette synspunkt, som jo altså er flere penge, flere penge, flere penge, eller angiver noget om, hvilke typer af hidtil erstatningsfri reguleringer der nu skal gives erstatning for. Jeg vil i øvrigt sige, at det altså bliver dyrt, hvis vi skal give rimeligheds-erstatninger, hver eneste gang vi i et moderne samfund pålægger en eller anden form for rådighedsindskrænkning.

Det er jo ikke kun i forhold til fast ejendom. Der er også rådighedsindskrænkning i forhold

til industrien, i forhold til transporten; for os mennesker i det hele taget i et moderne samfund. Rådighedsindskrænkninger kan være nok så irriterende. Tænk bare på, hvis man har købt en Porsche til flere millioner kroner, og så er der hastighedsbegrænsning på 110 km/t. Det er jo en rådighedsindskrænkning. Der er jo ikke meget ved at være Porscheejer på halv fart.

Men det giver vi ikke erstatning til. Og derfor må jeg sige til forslagsstillerne her, at igen er det den store pung, der er fremme, igen er det den store pung, der er fremme. Vi kan ikke i et moderne samfund undgå, at der kommer reguleringer, hvad enten det er for ejendom, eller det er andre forhold. Og dér har det været fast juridisk praksis, når det drejer sig om den slags generelle reguleringer, at så ydes der ikke erstatning.

Til gengæld er grundlovens § 73 krystalklar: drejer det sig om egentlig konkret ejendomsafståelse eller rådighedsindskrænkning, som rammer en bestemt person i en bestemt situation, fordi almenvellet kræver det, og den har den fornødne lovhjemmel, så kan det kun ske fra samfundets side mod fuld erstatning.

Det følger, tror jeg, af det her, at efter regeringens opfattelse er der ikke grundlag for en lovgivning, der på dette område åbner mulighed for erstatning i videre omfang end påkrævet efter grundlovens § 73.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Nu har vi jo en minister, der mestrer polemikkens kunst, og jeg kan godt afsløre her med det samme, for at debatten ikke skal afspores fra første punkt, at vi ikke har tanker om at give erstatninger til Porscheejere eller ejere af rideheste, der må gå lidt langsommere, eller hvad det nu er. Det er ikke det, der er i tankerne.

Det er konkrete rådighedsindskrænkninger, og det, jeg kan forestille mig dér, vil være, når man gør op med en rådighedsindskrænkning, at vi kunne lave en fredningskrone – altså hver gang man afgjorde det, sagde man, at her er ikke nogen erstatning at give, men nu har vi alligevel gjort sagen op, og her er en fredningskrone, og så er den sag overstået. Vi har vurderet sagen, vi har gjort det op, og så er det slut. Så det er ikke en ambition om at tømme statskassen til Porscheejerne; det være sagt med det samme.